

Telegraful Român.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 14 cor., 6 luni 7 cor., 3 luni 3 cor. 50 fil.
Pentru monarhie pe an 16 cor., 6 luni 8 cor., 3 luni 4 cor.
Pentru străinătate pe an 24 cor., 6 luni 12 cor., 3 luni 6 cor.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipogr. arhid., Sibiu, str. Măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției »Telegraful Român«, str. Măcelarilor Nr. 45.
Scrisori nefrancate se refuză. — Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 14 fil., — de douăori 24 fil., — de trei ori 30 fil.
rândul cu litere garmond.

Nr. 13136 Școl. 1914.

Notificare oficială.

Examenele de calificare în învățătorească de corigență și de clasă, asemenea și cele de calificare finală, se vor ține în 2/15 Decembrie 1914.

Aceasta se aduce la cunoștința celor interesați spre știre și conformare, având a se prezenta la direcțiunea seminarială cu 4 zile mai înainte în scopul examenelor în scris.

Sibiu, din ședința consistorului arhidiecezan ca senat școlar ținută la 20 Noembrie 1914.

Consistorul arhidiecezan.

Analizarea istorică a patriotismului.

III.

În zilele lui Ludovic al XIV-lea a început se încolțască o idee nouă a patriotismului, cu totul deosebită de cele de până aci. Învățatul episcop Fenelon, instructorul moștenitorului de tron, a început se face deosebire între aceste două noțiuni: *rege și patrie*. În Anglia a primit patriotismul național numai decât, la naștere, o formă, ori un colorit *constituțional*. Deja în secolul al 17-lea Englezul era mândru căși are *patria* sa și că are *libertate* în ea. Conștiința națională engleză s'a manifestat apoi în constituționalismul parlamentar. Poetul Thomson compune în anul 1734 imnul național englez, cântat la toate festivitățile naționale. Patriotismul se manifestă deci cu putere elementară, în lăuntru și în afară, și el e dictat de libertatea personală, asigurată și garantată pe seama fiecărui cetățean.

A venit apoi John Bolingbroke și a dat definiție noțiunii cunoscute sub cuvântul *patriotism*. A stabilit datorințele unui adevărat patriot, și și-a pus întrebarea, că ce e un rege cu adevărat patriotic, răspunzând la ea astfel: «Un muritor, care vânează după onoarea de a face în întreaga sa viață servicii sub scutul binelui». Regele se fie sbiciuitorul răului și păzitorul libertăților publice! Cu privire la datorințele patriotice ale partidelor politice spune apoi, că cei dela conducere au datorința se apere aceea ce există, cei din opoziție se atace. Are deci o datorință patriotică și opozițiunea.

În felul acesta s'a făcut prima străbateră în înțelesul adevărat al ideii patriotismului. Natural, că patria e una și aceeași, dar sunt mai multe modalități de a se face servicii patriei, conform temperamentului și convingerii cetățenilor ei. Mai mult chiar, iubirea de patrie nu eschide folosirea de căi și mijloace, cari altcum se eschid unele pe altele. Concluzia logică a contemplațiilor lui Bolingbroke este aceea, că singura basă a patriotismului, ca mișcare, este de căutat în buna și curată voință a cetățeanului.

A fi patriot înseamnă a voi binele patriei, irelevant pe ce cale!

La începutul secolului al 18-lea iubirea de patrie, stabilită din punctul de vedere al statului în mod dogmatic, a trecut prin o puternică metamorfoză politică internă. Și-a luat punctul de mănecare dela precumpăniri istorice-filosofice, a dus la lupte constituționale și s'a terminat cu desbinarea popoarelor. Vine apoi revoluția franceză și delătură deosebirile esterne. Creează un popor cu totul egal, din punct de vedere juridic și politic, o *patrie*, care dă tuturor fiilor ei drepturi egale, și de aceea reclamă dela toți iubire egală.

Revoluțiunea franceză a sigilat ființa națiunii franceze, din punct de vedere, nu numai politic, ci și administrativ, căci a cassat toate provinciile cu drepturi speciale, creând departamentele, cu un guvern central în Paris. Ba și din punct de vedere economic, căci a șters privilegiile, a rupt granițele de vamă și a creat un teritoriu vamal unitar, impunând prin aceasta străinătății.

Cu începere dela 1789 nu se mai vorbea decât despre o *națiune franceză unitară*. Despre națiune și despre rege. Franca devenise indivizibilă. Anticitatea se renăscuse, cu mărirea antică de stat și cu vechea iubire de patrie. Cuvântul *patriot* era acum vorba de predilecție a tuturor publiciștilor, poeților și cugetătorilor din Franca.

În curând însă cuvântul *patriot* a devenit sinonim cu cuvântul *liberal*. Națiunea o formează totalitatea celor cu sentimente liberale, iar patria era țara în care locuiau aceștia. Aderenții stărilor de lucruri de înainte de revoluțiune se fereau a se numi patrioți. Patrioți erau deci aceia, cari au creat, ori voeau se creeze o nouă situație în țară. De aceea, partidul republican din Olanda, când a pus mâna pe arme, la anul 1788, a scris pe steag cuvintele: «Pro patria et libertate!» Aderenții acestui partid se numiau între sine patrioți. Și în istoria Olandei mișcarea aceasta e însemnată ca o revoluție patriotică. În Rusia împăratul Alesandru I trimetea în Caucaz pe ofițerul despre care i se spunea, că e patriot. Radical și iubitor de patrie erau două expresiuni pentru aceeași idee.

În perioada a doua a revoluțiunii a ajuns patriotul stăpân pe situația politică și astfel aderent al stării esistente de lucruri. Când și-a ajuns apoi epoca revoluționară culmea, — în zilele de groază, — cuvântul patriot avea o însemnată înspăimântătoare. Patrioții duceau oamenii la furci și la ghilotină, cântându-le versuri patriotice, dar pline de groază.

Celce voia se calce constituția, ori era numai suspiciunat că are astfel de intențiuni, a fost considerat de dușman al patriei și dat pe mâna călăului. Și era bucurie mare între patrioți, când cădea câte un astfel de cap.

Mai avea însă iubirea de patrie a republicanilor francezi încă și o bază materialistă, pe lângă cea politică internă. Țăranii, cari se înrolau în armată, luptau în sensul strict al cuvântului pentru *moșia proprie*. Ei erau strâns legați de patria trecută prin noile prefaceri. Adunarea națională confiscase toate bunurile bisericilor și ale emigranților și le vânduse pe preț bagatel țăranilor, ajungând sute de mii dintre ei prin revoluțiune la avere și la bunăstare. Se luptau deci, ca să nu învingă ceilalți, cari li-ar fi luat îndărăt pământurile, spre a le da earăși preoțimeii și aristocrației. Invingerea patrioților, învingerea patriei, era pentru țăranimea franceză egală cu conservarea averilor câștigate. Dacă era învinsă, urma ruina ei materială. Nu e mirare deci, că patriotismul era atât de potențat la țăranii din Franca.

Revoluția franceză a contribuit însă, ori a provocat deadreptul, și desnaționalizarea ideii despre patrie. Patriotismul nu mai era acum ceva *etnic, ori limbistic, ci constituțional*. Nu cei ce vorbeau aceeași limbă, ci cei ce aveau aceeași gândire erau patrioții. Au fost distinși doară în zilele acelea număroși străini cu cetățenia franceză de onoare, pe motivul, că promovau democrația, ideile democratice. Natural, că patriotismul celor alungați, al emigranților, era cu totul altul. Ei aflau fericirea patriei în recucerirea terenului și în restabilirea ordinii de mai înainte. Și pentru a ajunge acest scop, au reclamat ajutorul Rușilor și al Prusienilor. Revoluția franceză înseamnă deci, cassarea tuturor instituțiilor învechite de mai înainte și delăturarea tuturor relelor, iar contrarevoluția, restabilirea ordinii, a supunerii, a religiei, etc. Patrioți erau și unii și alții, dar fiecare în înțelesul principiilor cărora se închinau, și conform stăpânului pe care-l serviau. A fost o muncă grea până s'a putut stabili, că patria e cu mult mai mult decât o anumită formă de guvernare, bună pentru unii, și rea pentru alții!

Neutralitatea Italiei. A făcut mare senzație iubirea prim-ministrului italian *Salandra*, rostită Joi în camera italiană, unde a spus, între aplauzele întregii camere, că neutralitatea Italiei nu va fi fără de viață și lipsită de prevedere, ci ea este și va trebui se fie activă și vigilentă; nu neputincioasă, ci puternic pregătită și înarmată pentru orice eventualitate. Grijă guvernului italian e deci de a *pregăti până la perfecție armata și marina*. Din aceste declarațiuni scot unii concluzia, că Italia se află în preajma intrării în acțiune.

Cine a provocat războiul?

În camera imperială germană a rostit Mercuri un exposeu mai lung cancelarului Germaniei, domnul Bethmann-Hollweg, făcând în firul lui comunicarea, că cu toată vitejia armatei germane și austro-ungare, *puterea de*

rezistență a dușmanului nu e încă sfârșită și Germania nu se află încă la sfârșitul jertfelor aduse în actualul războiu mondial. A arătat apoi până la evidență cancelarul german, că *răspunderea pentru acest războiu îngrozitor cade asupra Angliei, care putea să-l impedece, dar n'a făcut lucrul acesta, ci din contră, a accelerat izbucnirea focului*. Ce bine ar fi, dacă nu s'ar căuta mereu să se stabilească că cine a aprins focul, ci s'ar găsi omul, ori oamenii, cari să-l stingă!

Războiul și dreptul.

(b.) Ori ce idee, ca să aibă oarecare efect, trebuie să se transforme în materie, în acțiune, altfel lipsește voinței puterea îndeplinirii ei.

Tot așa este și cu oricare idee politică, cu ori ce idee națională.

Ceeace noi Români din statul ungar în decurs de patruzeci și șapte de ani, de când luptăm în scris și prin graiu viu pentru ideea dreptului nostru de existență națională în această patrie, n'am putut realiza, ni-au adus cele patru luni decurse în actualul războiu, căci ele au fost în stare cel puțin a ne deschide o cale de înțelegere la implacabili detentori ai puterii statului nostru.

Ideea noastră națională, care nu era alta, decât ideea noastră de drept în cadrul constituției ungare, n'a fost înțeleasă, sau mai bine zis, n'a voit nime ca să fie înțeleasă de cătră cei cari aveau datoria să apere drepturile popoarelor credincioase patriei, iar nu să le suprimă. Aproape de o jumătate secol trebuie noi Români din Ungaria să suferim rancunele acelora, cari aveau un interes pur egoist a atribui motive subversive politice noastre naționale. Ba era un moment, când din cauza bănuelilor și a neîncrederii sistematice nutrite de elemente dușmănoase națiunii noastre, degustați și obosiți în lupta noastră loială, dar sleită ca rezultat, ni se părea că vexațiunile fără de rost ale guvernelor maghiare au de scop a ne arunca deadreptul în brațele unor veleități centrifugale de interesele patriei.

A trebuit să vină războiul, ca să desmintă cu cea mai zdrobitoare dovadă mizerabilele insinuări la guvernul țării a acelor elemente, cărora puterea noastră națională le-a fost totdeauna un spin în ochi și o greutate pe inimă.

A trebuit, ca ideea noastră națională se fie tradusă în fapte de cele treisute de mii ostași români ai glorioasei armate austro-ungare, pe câmpiile Poloniei-rusești, pe terenele stancoase ale Serbiei și pe pământul francez și belgian, pentru ca să amuțască șoaptele intrigante ale detractorilor cinstei noastre naționale și a patriotismului nostru leal și inviolabil.

Certificatul ce ni l'au dat guvernării noastre despre «adevăratale

minuni ce le-au sevârșit eroismul soldaților români pe terenele de lupte» nu se va mai putea falsifica niciodată!

Vor fi vindecați de astfel de înclinări și acei savanți din rândurile unor conștienți de ai noștri, cari nu mult înaintea războiului voeau să ne facă slavi și să ne conteste romanitatea noastră de rasă, care se validează acum iarăși mai strălucitor ca niciodată.

Da, războiul are și trebuie să ne aducă resplata meritată în proporția actelor de vitejie și a jertfelor aduse pentru apărarea și izbânda patriei. Războiul ne va da, nu numai dreptul nostru elementar de existență, ci el trebuie să ne dea și privilegiile naționale, bazate pe importanța istorică a elementului românesc din regatul Ungariei, care în aceste zile mari nu se mai poate discuta, deoarece să afirmăm ca o putere incomparabilă. Numeric, și apoi și ca importanță, Românilor li se revine locul întâiu după elementul maghiar în țările de sub Coroana Sfântului Stefan de aci înainte!

Acest loc trebuie să ni se asigure și să ni se garanteze nouă Românilor din Ungaria pentru toate timpurile, pe cale constituțională, în forma cea mai pregnantă a cerințelor de dezvoltare culturală, economică și de exercitare a drepturilor noastre, pentru a constitui o fortăreață națională la granițele Monarhiei. Vrem să ni se recunoască importanța de singura și cea mai puternică cheazăie de siguranță pentru statul ungar între Tisa și Carpați, tocmai din faptul, că ne mărginim cu Regatul României libere, care cu atât mai mult își va putea întări forțele de apărare împotriva slavismului, cu cât va ști că elementul românesc dincoace de Carpați este susținut și ocrotit de puterea statului ungar-vecin.

Interesele de existență și de dezvoltare ale elementului românesc nu sunt potrivnice elementului maghiar. Ce le diferențiază este numai o chestie de mulțumire și de nemulțumire. În România toți Românii sunt mulțumiți. În Ungaria mai este un singur lucru de făcut: Maghiarii se-i mulțumească și pe Românii ungureni. Și atunci se va putea clădi un zid de apărare reciprocă, dela Bruck până la Constanța, un zid de care se vor lăsa și intrigile interne și pe care nu vor cuteza se îl ia cu asalt nici dușmanii externi ai acestor două neamuri, cari astăzi sunt o insulă între două oceane revolute.

Războiul.

Evenimentul cel mai însemnat al zilelor trecute a fost ocuparea Belgradului, capitala Sârbiei, din partea trupelor noastre. Faptul îmbucurător s'a întâmplat Mercuri, în 2 Decembrie n., în ziua urcării pe tron a Maiestății Sale, Impăratului și Regelui nostru Francisc Iosif I. Comandantul armatei a cincia, prin care s'a făcut ocuparea, generalul de infanterie *Liborius Frank*, a trimis Maiestății Sale, după ocupare, următoarea telegramă omagială:

«Preafericit rog pe Maiestatea Voastră, imperială și regală apostolică, să permită, ca la aniversarea a 66-a a glorioasei domniri a Maiestății Voastre, se depună armata a cincia la picioarele Maiestății Voastre cele mai devotate felicitări, cu acel prea umilit raport, că trupele armatei a cincia au luat astăzi în posesiune Belgradul. *Frank*, general de infanterie.»

Știrea despre căderea Belgradului în mâinile trupelor noastre a provocat mare însuflețire în capitala țării și pretutindenea în orașele din provincie.

În mod oficios se comunică, cumcă ocuparea Belgradului s'a făcut fără mare vărsare de sânge. A fost evitat de dușman. Înaintând trupele no-

stre, trecute peste râul Columbara, pe teritor sârbesc, Sârbii s'au văzut nevoși să se părăsască Belgradul și să-l predece, fără luptă, pentru a împedea astfel ajungerea garnizoanei din Belgrad în captivitate. Trupele noastre au trecut Sava și au intrat în Belgrad, Mercuri dimineața, luând în stăpânire toate edificiile publice. Sârbii, urmăriți de trupele noastre, sunt în retragere pe întreaga linie. Lupta mare se dă acum nu departe de Arhangheloava. Sârbii se apără cu multă îndârjire.

În Carpați s'a constatat invadarea de noue trupe rusești, cari au ocupat o parte a comitatului Șaroș. Se asigură însă, că nu e motiv de îngrijorare și se crede, că soarta lor va fi aceeași, ca a celorlalte trupe rusești, venite în Ungaria: vor fi silite să se retragă. Pe celelalte locuri în Carpați s'au dat lupte cu Rușii, cari au fost bătuți și luați la goană. Pe cele mai multe locuri sunt urmăriți de trupele noastre prin trecătorile Carpaților.

Dela granițele rusești primim informația, că Impăratul Wilhelm al Germaniei a avut o lungă consfătuire în orașul Breslau cu Arhiducele Frideric, comandantul suprem al armatei austro-ungare, cu moștenitorul de tron Carol Francisc Iosif și cu șeful statului major austro-ungar, Conrad de Hötendorf. Situația e de altcum la granițele rusești neschimbată, înfruntată, că vre-o învingere mai însemnată nu e de notat. Ciocnirile mărunte sunt însă permanente. În una din zilele trecute Rușii au fost încunjurat, din trei părți, cu trupe foarte numeroase, trupele germane, două corpuri de armată, cari era aproape se fie prinse de Ruși; dar le-au venit grabnic întru ajutor alte două corpuri de armată, și cu o vitejie rară și-au făcut drum Nemții printre Ruși și s'au retras în poziții bune.

În Franța și Belgia se bombardează mereu fortărețele puternice, crește mereu numărul morților și al răniților, și la unii și la alții, dar învingerea încă nu e pe partea nici unuia dintre beligeranți. Nemții au aci în foc 44 corpuri de armată.

Din parlament.

În ședințele ținute Luni și Marți, săptămâna trecută, dieta a votat proiectele urgente de lege, prezentate ei din partea guvernului. Va mai ținea o ședință scurtă, pentru a lua la cunoștință votarea lor și din partea casei magnaților, și apoi va fi prorogată de nou, pe timp nedeterminat. Despre ședințele ținute dăm următorul raport:

După deschiderea ședinței, ținută Luni înainte de amiază, se dă cetire răspunsului Monarhului, trimis presidentului casei în urma telegramii omagiale pe care o trimise-se acesta Maiestății Sale în 25 Noembrie, ziua deschiderii dietei, apoi se cetesc răspunsurile primite dela Arhiducele Frideric, dela presidentul senatului imperial german și dela presidentul camerei turcești, cărora asemenea le trimise-se presidentul dietei câte o telegramă, în 25 Noembrie n. c.

Se intră apoi în ordinea de zi. Deputatul Simon Elemér propune, ca comunicarea ministrului-president, despre întrebarea honvezimei și a gloțaiilor în afară de hotarele țării, ordonată de Maiestatea Sa, se fie luată la cunoștință, cu însuflețire unanimă.

La cuvântul ministrului-president, contele *Tisza István*. Spune, că va fi scurt la vorbă, pentru că pentru cei cu răspundere sunt acum zilele faptelor, nu zilele vorbelor. Constată, că războiul a fost o necesitate inevitabilă pentru noi. Unele puteri mari nu priveau cu ochi buni la dezvoltarea economică a Germaniei, iar iubirea de pace a Monarhiei noastre era considerată de slabiciune. S'a dovedit însă, că monarhia nu e slabă. Laudă vitejia soldaților noștri, dovedită pe câmpul de luptă, și comunică dietei, că și în cercurile competente germane se vorbește numai cu admirație despre ei. Comandantul suprem al armatei apoi l-a împuternicit, se comunique casei, că trupele maghiare merită toată lauda pentru neîntreca lor vitejie. Războiul actual nu e însă numai al armatelor, ci și al popoarelor, al națiunilor. E primul războiu al monarhiei, de când e pusă aceasta pe bazele dualismului, care a dat monarhiei puterea, iar națiunii ma-

ghiare independența și constituția milenară. Dualismul s'a validat deci în mod splendid. El a dat monarhiei facultatea acțiunii și a făcut, ca pe lângă asigurarea independenței națiunii maghiare, să fie posibilă unitatea sentimentelor, unitatea năzuințelor, și purtarea luptei umăr la umăr. Războiul acesta a făcut se încete certele de partid, de clasă, a dat la o parte contrastele naționaliste, și a unit pe toți în iubirea de patrie. Războiul trebuie să aibă urmări salutare pentru națiunea maghiară, pentru viitorul ei. Datorită su toți să se îngrijească, să nu meargă în pagubă sângele scurs în răzuri, ci să aducă pe seama națiunii roadele binecuvântate.

A vorbit apoi în numele independenților contele *Károlyi Mihály*, care a spus, că are încredere, că din luptele acestea va eși biruitoare ideea de stat suveran național maghiar. A cetit apoi o declarație a partidului său, care în chestia războiului e de o părere cu guvernul, iar în celelalte își rezervă dreptul de liberă acțiune până după războiu.

Contele *Andráșy Gyula* e de acord cu ministrul-president, că războiul a fost inevitabil. Declară în numele partidului său, că pe timpul războiului pune la o parte orice considerante de partid, ca națiunea să fie unitară. Admiră vitejia soldaților maghiari și e mândru că e Maghiar.

În numele partidului popular face declarație *Simonyi-Semadán Sándor*, spunând, că este gata a face în aceste zile grele tot ce cere patria, iar dreptul de control rămâne rezervat pentru vremile, cari vor urma după războiu.

Din partea naționaliștilor nu a vorbit nime. Casa a luat la cunoștință comunicarea despre întrebarea honvezimei și a gloțaiilor în afară de hotarele țării.

Se votează apoi, după o scurtă discuție, proiectul de lege despre înăsprirea dispozițiilor excepționale în vreme de războiu, între cari e și internarea persoanelor suspecte, ori bătute cu atitudine nepatriotică, se votează legea despre prelungirea încredințării date funcționarilor comitatensi, încă cu doi ani, se votează legea despre moratoriul și legea despre darea nouă de războiu, pusă pe cei cu venit, cari trec peste 20.000 coroane.

În ședința de Marți dieta a luat la cunoștință, că guvernul a ordonat arestarea deputatului croat *Budisavljević*, acuzat cu trădare de patrie, înainte de a fi fost suspendat dreptul de imunitate, ceea ce dieta face acum, dând absolutului guvernului pentru procedura sa. S'a cetesc apoi și se votează în a treia cetire legile votate în ședința premergătoare, și presidentul se împuternicește să convoace deputații la o ultimă ședință atunci, când casa magnaților încă le va fi votat. În urmă se aleg prin votare nominală în comisiunea regnicolară de emigrare patru deputați și ședința se încheie.

Carierele vieții

— de Iuliu Crișan.

(Fine).

Academia comercială orientală.

(Keleti kereskedelmi akademia).

Scopul acestei școli e de a crește oficanți comerciali, sau comercianți independenți, cari să fie înarmați au toate cunoștințele necesare pentru comerțul cu orientul.

Instrucția ține 2 ani. Elevii sunt ordinari și extra-ordinari. Ca elevi ordinari se primesc maturisanți dela școlile superioare de comerț și dela gimnaziile și școlile reale. Ca elevi extra-ordinari se primesc aceia, cari voiesc să se specializeze numai în anumite obiecte.

Inscrierea se face din 9—10 Septembrie între orele 10—12. La înscriere fiecare are să se prezinte în persoană. Didactul e de 80 cor. De didactul cei buni se pot scuti, asemenea se pot împărtași și de stipendii.

Absolvenții acestei școli află aplicațiune la Muzeul comercial ungar (*Magyar Kereskedelmi Múzeum*) pentru afacerile comerciale cu orientul, unde pot avea salariu dela 4000—6000 cor., apoi ca oficanți la societățile de navigațiune, ba și ca funcționari la consulatele austro-ungare, unde pot primi salariu dela 4500—12000 coroane. Afară de aceasta află aplicațiune și la firmele private comerciale.

Academia de comerț maritim.

Academia de marină e în Fiume, și sub ministrul de comerț unguresc. Scopul ei e pregătirea de neguțători pentru comerțul maritim.

Timpul de instrucție e de 4 ani, pentru cei-ce nu cunosc din nainte limba ita-

liană, și de 3 ani pentru cei ce știu această limbă. Anul școlar se începe în 15 Septembrie și se termină la 30 Iunie.

Instrucția e gratuită. Primirea în această academie se face în zilele prime ale lunii Iulie. Înainte de primirea definitivă cei anunțați trebuie să petreacă lunile Iulie și August pe mare, ca să se vadă întrucât sunt accesibili pentru cariera aceasta. Spesele în timpul acesta le suportă statul.

Condițiile de primire în această academie sunt:

a) Să fi implinit 14 ani. b) Să fi absolvat 4 clase gimnaziale, reale, ori civile. c) Viață corectă anterioară, d) Să corespundă corporalment și, e) Să succedă examenul de primire.

Rugarea înaintată în scopul primirii trebuie să fie timbrată și așternută direcțiunei academiei până la 15 Iunie. La rugare sunt a se adauge următoarele acte: a) Extras de botez, b) Atestat de revaccinare, c) Atestat de apartinență, d) Atestat școlar, e) Atestat dela medic (medic comitatens) din care să se vadă o putere de a distinge colorile.

Examenul de primire se face din obiectele următoare: 1. Limba maghiară sau italiană, 2. Geografia, 3. Aritmetică cu numeri și litere, 4. Geometria și desennul geometric.

E bine dacă cei interesați cer dela direcțiunea regulamentul pentru depunerea examenului, din care se pot orienta în toate privințele.

În legătură cu această școală e și internat, în care elevii se primesc și se susțin gratis, cu taxa jumătate, sau întreagă. Taxa întreagă e de 800 cor.

Cei-ce se susțin gratis sau cu jumătate taxă, trebuie să servească 5 ani pe pe corăbiile comerțului maritim.

Spre a fi primit cineva în acest internat, trebuie să aștearnă rugare timbrată și anume, cei ce cer întreținere gratuită sau numai reducerea taxei la jumătate, ministrului de comerț, iar cei ce plătesc taxa întreagă direcțiunei academiei cel mult până în 15 Aprilie. La rugare sunt a se alătura următoarele acte timbrate în regulă în original sau copie legalizată: a) Extras de botez, b) Atestat de revaccinare și atestat școlar, c) Atestat despre acea, că corporalment corespunde carierei și are puțință deosebirii colorilor și d) Cei ce reflectează spre a fi primiți gratuit, sau cu taxa jumătate, trebuie să alătore și atestat de paupertate.

Absolvenții acestei academii se aplică la negoțul maritim. Însă aplicarea aceasta merge foarte greu, căci pentru a putea cineva depune examen de căpitan de vapor, trebuie să facă o praxă de 2 ani pe vapoare. Fiind în țara noastră numărul corăbiilor restrâns, candidații n'au unde face paxa necesară.

De altminterlea cariera aceasta e destul de atrăgătoare și serviciul nu e greu, iar absolvenții academiei în 5—6 ani ajung la rangul de căpitani cu salariu de 4800—5200 cor.

Afară de vapoarele noastre, mulți află aplicațiune și la vapoarele statelor străine.

În România încă există școli de agricultură, de meserii și școli comerciale. Organizarea acestora diferă de a noastră. Nu cred de prisos, dacă la acest loc voiu face o scurtă revizuire și asupra acestor școli.

Școlile de agricultură.

Școlile de agricultură sunt de 2 categorii, și anume: școli elementare de agricultură și școli inferioare de agricultură.

Școlile elementare de agricultură au de scop învățământul practic al agriculturii celei mici.

Durata învățământului este de 2 ani. Învățământul cuprinde, pe lângă învățarea practică a agriculturii și a industriilor ei anexe sau derivate, repetiții asupra aritmeticii și geometriei din programa clasei IV primare urbane, sau a claselor V și VI primare rurale, cu adaugerea de noțiuni de contabilitate simplă. Învățământul agricol este exclusiv practic.

